

„Szeles” ötletekben a beatszerzők sem szűkölködnek, ha ez meglehetősen emlékeztet is a slágerek világára: nézzük szigorúan a nyelvi anyagból kiszűrt állítványok alapján — mit csinál a beatben a szél:

„Mesél, dalol, kóborol, mond, táncol, ébred, megmozdul, barangol, elindul, kopogtat, szalad, száll, füttyül, beszél, lát, tud, fölkelti a napot, hoz-visz, megkeres, húsít, őriz, bámul, beszél, megfigyel, titkon tart, zúg, jár, tombol, süvít, forog, fújdogál.”

Ezzel szemben a népdalokban:

„Fúj, fújdogál, elfúj, lefúj, száll, játszik, valamit ér, talál (a valamit ér, érint értelemben), elhord, áraszt.”

A többi mondatrész összehasonlítása is tanulságos számunkra: mit hoz-visz, húsít stb. a szél a beatben?

„Visz (rosszkedvet), megkeres (lányt), hoz (holnapot), őriz (házat), húsít (homlokot), fölkelt (napot).”

Mit fúj, ér, hord stb. a szél a népdalokban?

„Lovam haját, pántlikás kalapom, fekete pántlikám, Duna habját, út porát, szívem búját, panaszimat, bánatomat, a nyárfa levelét, körtefát, citrusfát, szőlőt, búzát, zöld pántlikát, falevelet, háztetőt.”

Hol kóborol, szalad, tombol stb. a szél a beatben?

„Réten, fákon, világban (egy lány nyomában), árkon-bokron, égben, fönn, romok közt, éjben, színtalpak közt.”

Népdalokban (hol, hová, merre, honnét fúj) a szél?

„Aluró, lefelé, édesemnek meleg kebelébe, keskeny pallón átol, füst üröm tövibe, fehér ürmehegyre, felüről, Dunáról.”

Milyen szél?

Beatben: „haragos, sötét”.

Népdalokban: „ősi, tavaszi, új, jó”.

